

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายมากที่สุด เนื่องจากเป็นภาษากลางที่ใช้สื่อความหมายไปเกือบทั่วโลก เป็นแหล่งวิทยาการต่าง ๆ ตลอดจนเป็นเครื่องมือค้นคว้าความรู้ใหม่ ๆ เพื่อนำมาใช้ประโยชน์ในสังคม บุคคลที่รู้ภาษาอังกฤษมากก็ย่อมจะสามารถเข้าใจความคิด ทักษะ และวัฒนธรรมของชาติอื่น ๆ ได้ วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาหนึ่งที่มีความสำคัญมาก เพราะปัจจุบันเป็นยุคสังคมข่าวสารหรือเรียกว่า “ยุคโลกาภิวัตน์” ภาษาอังกฤษจึงเข้ามามีบทบาทอย่างมาก เนื่องจากสารสนเทศต่าง ๆ ส่วนใหญ่เป็นภาษาอังกฤษ ดังนั้นจึงถือได้ว่า ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสำคัญอย่างหนึ่งในการพัฒนาสังคมไทย เพราะคนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดีก็ย่อมจะมีโอกาสดีในสังคม (กรมวิชาการ, 2546, หน้า 1) ประเทศไทยจึงเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ ดังนั้นกระทรวงศึกษาธิการจึงบรรจุวิชาภาษาอังกฤษไว้ในหลักสูตรตลอดมาจนถึงปัจจุบัน (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539, หน้า 34)

การจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มีความคาดหวังว่า เมื่อผู้เรียนได้เรียนภาษาอังกฤษ อย่างต่อเนื่องตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาถึงชั้นมัธยมศึกษา ผู้เรียนจะมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ และสามารถใช้อย่างมีประสิทธิภาพในการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ตลอดจนแสวงหาความรู้ประกอบอาชีพและศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นได้ รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก โดยยังคงความภาคภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมไทย และกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั้น ยังเป็นสาระการเรียนรู้ที่จะช่วยเสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์ ตลอดจนการสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ นอกจากนี้ก็ยังมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 อีกด้วย (กรมวิชาการ, 2546, หน้า 12-13)

จากผลการวิจัยและการประเมินผลคุณภาพทางการศึกษาพบว่า เยาวชนไทยส่วนมากมีความรู้ ความคิด สติปัญญา และความสามารถ ตลอดจนพฤติกรรมที่แสดงถึงการมีคุณธรรมจริยธรรม ยังไม่เป็นไปตามที่พึงประสงค์ และยังพบว่าเยาวชนไทยระดับประถมศึกษา มีผลการเรียนรู้ด้านคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นองค์ความรู้พื้นฐานที่สำคัญมากต่อการดำรงชีวิตอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ การเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษา

ต่างประเทศของนักเรียนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี มีคะแนนเฉลี่ยน้อยกว่าร้อยละ 50 (สุนันทา มีศรี, 2547, หน้า 1/1) ปัญหาและสาเหตุที่สำคัญคือกระบวนการเรียนการสอนของครู และกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียนยังไม่เอื้ออำนวยให้พัฒนาคนไปสู่เป้าหมายตามแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติที่กำหนดไว้ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2546, หน้า 24) และยังพบว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร จากการรายงานผลการวิจัยโดยโครงการร่วมมือระหว่างกองวิจัยทางการศึกษากรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ หน่วยศึกษานิเทศก์ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2540) ในการศึกษาสภาพความพร้อม และผลการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระดับ ประถมศึกษา พบว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีปัญหาหลายประการคือ ครูผู้สอนขาดความรู้ ความชำนาญในการสอนภาษา ขาดทักษะและเทคนิคการสอนที่เหมาะสมในการจัดกิจกรรม ขาด สื่อการสอนที่มีคุณภาพ นักเรียนที่จบการศึกษาในระดับประถมศึกษา มีทักษะทางภาษายังไม่ดีพอ ที่จะสามารถใช้ภาษาได้เหมาะสมกับวัย นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนมีเจตคติในแง่ลบต่อการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนขาดแรงจูงใจในการเรียน และคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าเบื่อ เรียนแล้วไม่เข้าใจหรือไม่ชอบ ขาดความมั่นใจในการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษ เพราะแทบจะ ไม่ได้นำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน ทำให้เกิดความรู้สึกว่าภาษาอังกฤษเป็นเรื่องไกลตัว (ขจิต ฝอยทอง, 2546, หน้า 36)

การจัดการเรียนการสอนนั้นควรคำนึงถึงพัฒนาการของเด็กวัยประถมศึกษาตอนต้น อายุ 6-9 ปี ซึ่งเด็กในวัยนี้มีความคล่องแคล่วว่องไว ไม่ใคร่อยู่นิ่ง ชอบการแข่งขัน ชอบพูด มากกว่าเขียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสำหรับเด็กวัยนี้ ควรให้เด็กได้มีการอภิปราย แลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็นซึ่งกันและกัน และยอมรับความคิดเห็นของเพื่อนส่วนใหญ่ ควรจัดกลุ่มการเรียนรู้ที่ให้เด็กเก่งอยู่กลุ่มเดียวกับเด็กอ่อน จากแนวคิดของ Piaget and Bruner (1975 อ้างถึงใน พรณี ข. เจริญจิต, 2545, หน้า 113) การเรียนรู้จะเกิดผลดีถ้าผู้เรียนมีพฤติกรรม ตามขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้ทางภาษา 5 ด้าน คือ การสังเกต การเลียนแบบ ซึ่งพฤติกรรม ทั้งการสังเกตและการเลียนแบบนั้นสอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้โดยการสังเกตและการเลียนแบบของบันดูรา (Bandura, 1986 อ้างถึงใน สุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2545, หน้า 236) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้เกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและสิ่งแวดล้อม ส่วนมากจะเป็น การเรียนรู้ โดยการสังเกต (Observational Learning) หรือการเลียนแบบจากตัวแบบ (Modeling) การเรียน โดยการเลียนแบบไม่ใช่การลอกแบบโดยผู้เรียนไม่คิด แต่ผู้เรียนสามารถสร้างรหัสของสิ่งที่สังเกต เก็บไว้ เป็นความจำระยะยาวและสามารถเรียกใช้ในขณะที่ยังสังเกตต้องการแสดงพฤติกรรม เหมือนตัวแบบ ส่วนการนำเสนอ การนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ และการแสดง

ความคิดเห็นของตนเอง กระบวนการเรียนรู้นั้นทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนทางภาษาอย่างเป็นระบบ (Valette, 1972 อ้างถึงใน สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531) นอกจากนี้ควรมีความพร้อมทางร่างกายและจิตใจ มีการปฏิบัติ การฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์ตรงที่มีความจำที่คงทน สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้โดยการกระทำของดิวอี้ (Dewey, 1910 อ้างถึงใน กรรณิการ์ พวงเกษม, 2533, หน้า 18-19) และเพื่อพัฒนาสมรรถภาพการเรียนรู้ของนักเรียนอย่างเต็มที่ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ควรเน้นทักษะการเคลื่อนไหว ส่งเสริมยุทธศาสตร์การคิด และเจตคติที่ดีต่อวิชานั้น ๆ (กรมวิชาการ, 2544, หน้า 25-26)

ดังนั้น การที่จะพัฒนาให้นักเรียน มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่นักเรียนจะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษตามรายการที่ปรากฏในหลักสูตร ซึ่งมีประมาณ 1,300-1,500 คำ ในระดับชั้นประถมศึกษา และเน้นกระบวนการเรียนรู้ทางภาษาที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ เพราะการเรียนรู้ทักษะภาษาอังกฤษ เป็นความสำคัญอย่างหนึ่ง ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการใช้สื่อต่าง ๆ ในยุคโลกาภิวัตน์ (แ่งน้อย คล้ายทอง, 2545, หน้า 143) ในปัจจุบัน การขยายตัวทางด้านวิชาการ ทำให้ความต้องการด้านการศึกษามากขึ้น ความจำเป็นและการแข่งขันในการศึกษาเฉพาะเรื่องมีสูงขึ้น จึงทำให้เกิดนวัตกรรมการศึกษามากมาย ไม่ว่าจะเป็นการเรียนทางวิทยุ การเรียนทางไปรษณีย์ ชุดการสอน หรือชุดกิจกรรม (บุญเกื้อ ควรหาเวช, 2545, หน้า 19-20)

จากปัญหาและแนวคิดที่กล่าวมานั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจเลือกนวัตกรรมการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนมาใช้คือ การสอนโดยการใช้ชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ โดยรูปแบบซิปปา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว เพื่อให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของการศึกษาไทยในอนาคตที่ว่า ควรจัดการเรียนการสอนให้หลากหลาย ซึ่งวิธีสอนโดยรูปแบบซิปปานั้น มีหลักในการจัดการเรียนการสอนที่หลากหลาย โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ในลักษณะที่ให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Construction of Knowledge) ซึ่งนอกจากผู้เรียนจะต้องเรียนด้วยตนเองแล้ว ยังต้องพึ่งพาการมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) กับเพื่อน ๆ และบุคคลอื่น ๆ ตลอดจนกับสิ่งแวดล้อมรอบตัวด้วย รวมทั้งต้องอาศัยทักษะกระบวนการ (Process Skill) ต่าง ๆ จำนวนมากเป็นเครื่องมือในการสร้างความรู้ นอกจากนั้นการเรียนจะเป็นไปอย่างต่อเนื่องได้ดี หากผู้เรียนอยู่ในสภาพความพร้อมในการรับรู้และเรียนรู้ มีประสาทการรับรู้ที่ตื่นตัวไม่เฉื่อยชา ซึ่งสิ่งที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนอยู่ในสภาพดังกล่าวได้ก็คือ ให้มีการเคลื่อนไหวทางร่างกาย (Physical Participation) อย่างเหมาะสม กิจกรรมที่มีลักษณะดังกล่าวจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดี ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่มีความหมายต่อตนเอง และความรู้ ความเข้าใจที่เกิดขึ้นจะมี

ความลึกซึ้งและอยู่คงทนมากขึ้น หากผู้เรียนมีโอกาสนำความรู้นั้นไปประยุกต์ใช้ (Application) ในสถานการณ์ที่หลากหลาย ซึ่งแนวคิดในการจัดการเรียนการสอน โดยรูปแบบชิปปานั้นประกอบด้วย ขั้นตอนการดำเนินการสอน 7 ขั้นตอน คือ ขั้นทบทวนความรู้เดิม ขั้นแสวงหาความรู้ใหม่ ขั้นเชื่อมโยงความรู้ ขั้นแลกเปลี่ยนความรู้กับกลุ่ม ขั้นสรุป ขั้นนำเสนอผลงาน และขั้นประยุกต์ใช้ความรู้ (ทศนา แคมมณี, 2547, หน้า 17-20) ชุดกิจกรรมเป็นเครื่องมือที่สามารถช่วยให้ผู้สอนและผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น งานวิจัยของ สุวิมล กัลยา (2535) ดารินทร์ ตนะทิพย์ (2545) วนิดา อัคราช (2536) และจิรพันธ์ บุญเรือน (2545) ที่ระบุว่า การเรียนการสอนที่ใช้ชุดกิจกรรมทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้น และสอดคล้องกับแนวทางการปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะสร้างชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ โดยรูปแบบชิปปา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สามารถใช้เป็นแนวทางให้ครูระดับประถมศึกษาได้พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ พฤติกรรมตามกระบวนการเรียนรู้ทางภาษา และเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ โดยรูปแบบชิปปา
2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมตามกระบวนการเรียนรู้ทางภาษา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ โดยรูปแบบชิปปา
3. เพื่อศึกษาเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ โดยรูปแบบชิปปา

สมมติฐานของการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ โดยรูปแบบชิปปาสูงกว่าก่อนเรียน
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ โดยรูปแบบชิปปาสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

3. จำนวนนักเรียนที่มีพฤติกรรมตามกระบวนการเรียนรู้ทางภาษาครบ 5 ด้าน มากกว่าร้อยละ 80
4. เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ โดยรูปแบบชิปปาอยู่ในระดับดี

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. ได้ชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ โดยรูปแบบชิปปา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
2. สามารถพัฒนานักเรียนให้มีพฤติกรรมตามกระบวนการเรียนรู้ทางภาษาได้อย่างถูกต้อง
3. นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
4. เป็นแนวทางในการนำนวัตกรรมมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548
2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิต "พิบูลบำเพ็ญ" มหาวิทยาลัยบูรพา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 38 คน ที่ได้จากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multiple Random Sampling)
3. เนื้อหาที่ใช้ในการสร้างชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ โดยรูปแบบชิปปา เป็นเนื้อหาจากหนังสือ Let's Go ของชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิต "พิบูลบำเพ็ญ" มหาวิทยาลัยบูรพา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 เรื่อง Noun ประโยคบอกเล่า Yes-No Question Main Verb ประโยคบอกเล่า (Main Verb) Yes-No Question (Verb to do) และ Where is.....? สารที่ใช้คือ สารภาษาเพื่อการสื่อสารและสารภาษาและวัฒนธรรม
4. ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า 15 คาบ ๆ ละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 15 ชั่วโมง
5. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้
 - 5.1 ตัวแปรต้น ได้แก่

5.1.1 ชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ โดยรูปแบบטיפา สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

5.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

5.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

5.2.2 พฤติกรรมตามกระบวนการเรียนรู้ทางภาษา

5.2.3 เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ โดยรูปแบบטיפา หมายถึง ชุดสื่อประสม
ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ พฤติกรรมตามกระบวนการ
เรียนรู้ทางภาษา และเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ
มีรายละเอียดของการดำเนินกิจกรรมที่ชัดเจนสอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย ซึ่งประกอบด้วย

1.1 คู่มือครู ประกอบด้วยแผนการเรียนรู้ คำชี้แจงสำหรับครู ที่ครูต้องเตรียม

ล่วงหน้า

1.2 คู่มือนักเรียน ประกอบด้วยจุดมุ่งหมายในการเรียน บทบาทของนักเรียน

กิจกรรมที่นักเรียนต้องปฏิบัติ

1.3 สารการเรียนรู้และสื่อที่ใช้ในแต่ละชุดกิจกรรม

1.4 แบบฝึกหัดประจำชุดกิจกรรม

2. รูปแบบטיפา (CIPPA MODEL) หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนการสอน โดย
เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน 7 ขั้นตอน
ดังนี้

ขั้นที่ 1 การทบทวนความรู้เดิม

ขั้นที่ 2 การแสวงหาความรู้ใหม่

ขั้นที่ 3 การศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ ความรู้ใหม่และเชื่อมโยง ความรู้ใหม่

กับความรู้เดิม

ขั้นที่ 4 การแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม

ขั้นที่ 5 การสรุปและจัดระเบียบความรู้

ขั้นที่ 6 การปฏิบัติ และ/ หรือการแสดงผลงาน

ขั้นที่ 7 การประยุกต์ใช้ความรู้

3. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ ความจำ ความเข้าใจ และการประยุกต์ใช้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งเป็นแบบทดสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ
4. แบบวัดพฤติกรรมตามกระบวนการเรียนรู้ทางภาษา หมายถึง เครื่องมือที่ใช้ ในการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ทางภาษา ของนักเรียนตามกระบวนการเรียนรู้ทางภาษา 5 ด้าน คือ ด้านการสังเกต การเลียนแบบ การนำเสนอ การนำความรู้ไปใช้ และการแสดงความคิดเห็น ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีลักษณะเป็นแบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียนแต่ละด้านของนักเรียนแต่ละคน ขณะดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน
5. แบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง แบบวัดความรู้สึกรักพอใจของผู้เรียน ที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบลิเคิร์ต (Likert) ชนิด 3 ระดับ คือ เห็นด้วย เฉย ๆ ไม่เห็นด้วย
6. เกณฑ์ที่กำหนด หมายถึง ค่าคะแนนรวมที่น้อยที่สุดที่ยอมรับว่านักเรียนแต่ละคน เป็นผู้รอบรู้ ในเนื้อหาเรื่องนั้น ๆ โดยได้จากดุลยพินิจของผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในการสอน ภาษาอังกฤษมาแล้วไม่ต่ำกว่า 5 ปี
7. ระดับดีของเจตคติ หมายถึง ค่าคะแนนที่วัดได้เฉลี่ยมากกว่า 2.50